24/09/2023

«Δεκάλογος διαλεγομένης ποιμαντικής» από τον Οικουμενικό Πατριάρχη προς τον Ι. Κλήρο και τους Μοναχούς της Ι. Μητροπόλεως Αυστρίας

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Η Α.Θ. Παναγιότης ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος συναντήθηκε το Σάββατο, 23 Σεπτεμβρίου 2023, με τον Ιερό Κλήρο και τους Μοναχούς της Ι. Μητροπόλεως Αυστρίας και της Εξαρχίας Ουγγαρίας, στους οποίους απηύθυνε πατρικούς λόγους για τον ρόλο του κληρικού στη σύγχρονη κοινωνία.

Στη συνάντηση, στην οποία παρέστη ο Σεβ. **Μητροπολίτης Αυστρίας και Έξαρχος Ουγγαρίας κ. Αρσένιος**, με τον βοηθό του Θεοφιλ. **Επίσκοπο Απαμείας κ. Παΐσιο,** ο Παναγιώτατος εξέφρασε τη χαρά του για την ευκαιρία της πρόσωπο με πρόσωπο επικοινωνίας του με τους κληρικούς που διακονούν σε

αυτή την εκκλησιαστική Επαρχία του Θρόνου, επισημαίνοντας ότι αποτελεί μεγάλο προνόμιο, με πολλές ευθύνες για τον καθένα τους, το γεγονός ότι είναι πρεσβύτεροι και διάκονοι του Οικουμενικού Πατριαρχείου, *"το οποίον είναι πιστός φύλαξ της Παραδόσεως των Αποστόλων, των Πατέρων, των Αγίων και των Μαρτύρων της πίστεως, της φιλοθείας και της φιλανθρωπίας της Ορθοδοξίας, μετ' επιγνώσεως ότι η ιερά αποστολή του δεν είναι δυνατόν να επιτελήται άνευ ανοικτοσύνης προς τον κόσμον και διαρκούς μερίμνης διά τον άνθρωπον, τον «ηγαπημένον του Θεού»".*

Με την έννοια αυτή, συνέχισε ο Πατριάρχης, *"το πρώτον ζητούμενον από εσάς είναι η πιστότης εις το πνεύμα της Μεγάλης Εκκλησίας εν τη διπλή εννοία α) της ακλονήτου πιστότητος εις την παράδοσιν της Εκκλησίας και β) της διακονίας του ανθρώπου, του εγκοσμίου βίου και του αιωνίου προορισμού του."*

Σε άλλο σημείο της ομιλίας του, ο Πατριάρχης, διατύπωσε ένα «δεκάλογον διαλεγομένης ποιμαντικής», σε μία εποχή, όπως είπε, κατά την οποία τα σημεία των καιρών δυσχεραίνουν το ποιμαντικό έργο. *"Προτείνομεν μίαν ποιμαντικήν με ενσυναίσθησιν και φαντασίαν, με ακλόνητον εμπιστοσύνην εις την χάριν του Θεού και εις την δύναμιν της ελευθερίας του ανθρώπου",* τόνισε ο Παναγιώτατος διατυπώνοντας πατρικώς τις παραινέσεις του προς τους παρευρισκομένους κληρικούς και μοναχούς.

Στο τέλος της ομιλίας του εξέφρασε την ικανοποίησή του για το γεγονός ότι προχωρούν οι εργασίες για την πλήρη αποκατάσταση του Κέντρου της Εξαρχίας του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Βουδαπέστη, το οποίο, όπως σημείωσε, θα συμβάλει πολλαπλώς στην παρουσία και την πνευματική και πολιτισμική μαρτυρία της Εξαρχίας στην Πρωτεύουσα της Ουγγαρίας, και στην προαγωγή και ανάδειξη της οικουμενικής αποστολής της Μεγάλης Εκκλησίας. *"Αυτό το κέντρον διαλόγου, πολιτισμού και πνευματικότητος",* τόνισε, *"θα εκπροσωπή και θα εκφράζη με δυναμισμόν το πνεύμα του Φαναρίου. Ευχαριστούμεν πάλιν και πολλάκις την έντιμον Κυβέρνησιν της Ουγγαρίας διά την ευγενή παραχώρησιν του κτηριακού συγκροτήματος εις το κέντρον της πρωτευούσης. Προς υμάς, άγιε Αυστρίας και προς τον Θεοφιλέστατον Επίσκοπον Απαμείας κύριον Παίσιον, εκφράζομεν τον δίκαιον έπαινον της Μητρός Εκκλησίας και ημών προσωπικώς διά τον ένθεον ζήλον και τους αγώνας σας διά την ολοκλήρωσιν του όλου εγχειρήματος, αλλά και δι᾽ όλην την πιστήν και εύορκον διακονίαν σας".*

Ακολουθεί η ομιλία του Παναγιωτάτου:

Ἱερώτατε Μητροπολῖτα Αὐστρίας καί ἡμέτερε Ἔξαρχε ἐν Οὐγγαρίᾳ κύριε Ἀρσένιε,

Θεοφιλέστατε Ἐπίσκοπε Ἀπαμείας κύριε Παΐσιε,

Εὐλαβέστατοι πρεσβύτεροι καί διάκονοι,

Ὁσιώτατοι μοναστάι,

Προσφιλέστατα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Μετά πολλῆς συγκινήσεως εὑρισκόμεθα ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν εἰς τήν ἱστορικήν Μονήν Pannonhalma. Πάντοτε ἡ συνάντησις πρόσωπον πρός πρόσωπον εἶναι κοινωνία ζωῆς, πηγή ἀγαλλιάσεως καί ἀμοιβαίου πνευματικοῦ πλουτισμοῦ. Ἰδιαιτέραν χαράν προξενεῖ εἰς τήν καρδίαν μας τό γεγονός ὅτι δίδεται εἰς τήν ἡμετέραν Μετριότητα ἡ εὐκαιρία νά ἀπευθυνθῶμεν πατρικῶς πρός τόν ἱερόν κλῆρον καί τούς μοναστάς ἐν τῇ θεοτηρήτῳ Μητροπόλει Αὐστρίας καί νά διατυπώσωμεν ὡρισμένας σκέψεις καί παραινέσεις ἀναφορικῶς πρός τήν ἀποστολήν τοῦ Ὀρθοδόξου κλήρου εἰς τόν σύγχρονον κόσμον.

Εἶναι ἰδιαιτέρα εὐλογία νά ἀνήκετε εἰς τάς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Μέγα δέ προνόμιον, μέ πολλάς εὐθύνας διά τόν καθένα σας, ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι εἶσθε πρεσβύτεροι καί διάκονοι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό ὁποῖον εἶναι πιστός φύλαξ τῆς Παραδόσεως τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων, τῶν Ἁγίων καί τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, τῆς φιλοθεΐας καί τῆς φιλανθρωπίας τῆς Ὀρθοδοξίας, μετ᾽ ἐπιγνώσεως ὅτι ἡ ἱερά ἀποστολή του δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτελῆται ἄνευ ἀνοικτοσύνης πρός τόν κόσμον καί διαρκοῦς μερίμνης διά τόν ἄνθρωπον, τόν «ἠγαπημένον τοῦ Θεοῦ».

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, τό πρῶτον ζητούμενον ἀπό ἐσᾶς εἶναι ἡ πιστότης εἰς τό πνεῦμα τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐν τῇ διπλῇ ἐννοίᾳ α) τῆς ἀκλονήτου πιστότητος εἰς τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καί β) τῆς διακονίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐγκοσμίου βίου καί τοῦ αἰωνίου προορισμοῦ του. Σοφῶς καί σαφῶς ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (Κρήτη, 2016) ἐτόνισεν ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά παραμελῶμεν τήν διακονίαν τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου, ἐπικαλούμενοι τήν πνευματικήν ἀποστολήν μας καί τόν ἐσχατολογικόν χαρακτῆρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Ἡ Ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου ἀποφαίνεται: «Τό γεγονός ὅτι «τό πολίτευμα ἡμῶν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλιπ. γ’, 20), δέν ἀναιρεῖ, ἀλλ᾽ ἐνδυναμώνει τήν μαρτυρίαν ἡμῶν ἐν τῷ κόσμῳ» (Προοίμιον).

Ὁ προσφάτως ἐκλιπών μακαριστός Μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης, ὁ σπουδαῖος θεολόγος, ἐσημείωνεν ὅτι τά προβλήματα καί τά ἀδιέξοδα, ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὑρίσκεται σήμερον ὁ ἄνθρωπος, εἶναι «ἡ πρόκληση καί τό πλαίσιο, πού προσφέρει ὁ σύγχρονος κόσμος στήν Ὀρθοδοξία, γιά νά κάνῃ ζωντανή τήν παράδοση, πού

παρέλαβεν ἡ γενεά μας ἀπό τούς Πατέρες της» (*Ἡ Ὀρθοδοξία καί ὁ σύγχρονος κόσμος,* Ἀνάτυπον, Κοζάνη 1991, σελ. 18 – 19). Τό ζητούμενον ἀπό ἐσᾶς εἶναι ἡ καλή μαρτυρία, μετοχή ὄχι ἀποχή, πρόσληψις ὄχι ἀπόρριψις, δημιουργικός διάλογος ὄχι ἄγονος ἀντίλογος, συμβολή εἰς τήν ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, ἐπιθυμοῦμεν νά διατυπώσωμεν ἕνα «δεκάλογον διαλεγομένης ποιμαντικῆς», εἰς μίαν ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν τά σημεῖα τῶν καιρῶν δυσχεραίνουν το ποιμαντικόν ἔργον. Προτείνομεν μίαν ποιμαντικήν μέ ἐνσυναίσθησιν καί φαντασίαν, μέ ἀκλόνητον ἐμπιστοσύνην εἰς τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί εἰς τήν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου:

1. Ὑπενθυμίζομεν καί εἰς ὑμᾶς τό ἔξοχον Χρυσοστομικόν: «Τό τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα μέγα ἐστί καί θαυμαστόν» (PG 62, 525 – 6). Τό ἀξίωμα τοῦ κληρικοῦ εἶναι κατάθεσις ψυχῆς καί ἀπαιτεῖ θυσίαν και αὐτοπροσφοράν. Πρέπει νά εἶσθε ἀπαιτητικοί ἀπό τόν ἑαυτόν σας. Καί νά μή λησμονῆτε ὅτι εἰς τήν συνείδησιν τῶν περισσοτέρων συνανθρώπων μας τό ὄνομα Ἐκκλησία συνδέεται αὐθορμήτως μέ τόν ἱερόν κλῆρον, καί ἡ κριτική πρός τούς κληρικούς μετατρέπεται εἰς κριτικήν πρός τήν Ἐκκλησίαν.
2. Ἐπαναλαμβάνομεν καί ἐνώπιόν σας αὐτό, τό ὁποῖον συχνάκις ἀναφέρομεν. Δέν πείθει κανένα μία «εἰκονική ἱερωσύνη, ἡ ὁποία ἐπιδιώκει νά φαίνεται περισσότερον παρά νά εἶναι, νά διεκδικῇ παρά νά θυσιάζεται καί νά προσφέρῃ. Ἡ Ὀρθόδοξος εὐσέβεια τιμᾷ βαθέως τόν ἱερέα, ὁ ὁποῖος δέν ἀνήκει εἰς τόν ἑαυτόν του, ἀλλά εἰς τόν Χριστόν καί τούς ἀδελφούς. Οἱ σύγχρονοι καιροί ἔχουν ἀνάγκην γνησίων λειτουργῶν καί διακόνων τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ χριστεπώνυμου λαοῦ.
3. Ὁ ἱερεύς τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης εἶναι πρᾷος, κοινωνικός, μέ κατανόησιν καί σεβασμόν πρός τήν προσωπικότητα καί τάς εὐαισθησίας τῶν πιστῶν, οὐδέποτε ράθυμος, ἀπαισιόδοξος, ἀδιάφορος διά τόν ἀνθρώπινον πόνον. Διά νά χρησιμοποιήσωμεν μίαν ὡραίαν εἰκόνα ἀπό τό *Γεροντικόν*: ὁ ἱερεύς τοῦ Ὑψίστου δέν ἐπιτρέπεται νά εἶναι «τετραγωνιαῖος», ἀλλά ὀφείλει νά εἶναι «στρογγύλος», ἵνα «πρός πάντας κυλίηται» (Ἀββᾶς Ματώης, *Γεροντικόν*, ἐκδόσεις Ἀστήρ, 1981, σελ. 75). Ἰσχύει διά τό ἔργον τοῦ ἱερέως τό ἔξοχον Χρυσοστομικόν: «Ψυχῆς γάρ ἀπώλεια μιᾶς, τοσαύτην ἔχει ζημίαν, ὅσην οὐδείς παραστῆσαι δύναται λόγος» (PG 60, 40).
4. Ἀνεκηρύξαμεν τό 2020 «ἔτος ποιμαντικοῦ ἀνακαινισμοῦ καί ὀφειλετικῆς μερίμνης διά τήν νεολαίαν» (βλ. Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπί τοῖς Χριστουγέννοις 2022) καί ἐκαλέσαμεν σύμπαντα τόν καθ᾽ ἡμᾶς ἱερόν κλῆρον καί τόν λαόν εἰς συμμετοχήν καί εἰς στήριξιν τῆς σημαντικῆς καί ἐνθέου ταύτης προσπαθείας. Ὑπεγραμμίσαμεν δέ ὅτι πρέπει νά ἀγωνισθῶμεν διά νά

κατανοήσῃ ἡ νέα γενεά τήν σημασίαν τῆς βιώσεως τῆς θείας λατρείας ὡς θεμελίου διά τήν χριστιανικήν ὕπαρξιν. Καλοῦμεν πάντας ὑμᾶς, εὐλαβέστατοι κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αὐστρίας, σήμερον εἰς «᾽κενωτικήν᾽ ποιμαντικήν ᾽κινητοποίησιν᾽», διά νά προσφέρετε εἰς τούς νέους καί τάς νέας εἰς τάς ἐνορίας σας, ὁμοῦ μετά τῆς «βοηθείας», τήν «ἀλήθειαν» τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνοψίζονται ὅλα τά ἀγαθά, τά ὁποῖα ἐχαρίσατο εἰς τόν ἄνθρωπον ἡ ἔνσαρκος Θεία Οἰκονομία.

5. Ἡ καλή θεολογική κατάρτισις, μαζί μέ τήν θύραθεν παιδείαν, διευκολύνουν τό ἔργον τοῦ κληρικοῦ, ἀφοῦ δι᾽ αὐτῆς γνωρίζει καλλίτερα τά προβλήματα τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καί τοῦ πολιτισμοῦ του, ἀλλά καί τάς θετικάς προοπτικάς αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ. Κάθε κληρικός ὑπηρετεῖ πάντοτε τούς ἑκάστοτε συγχρόνους του, πάντοτε συγκεκριμένους ἀνθρώπους καί οὐδέποτε γενικῶς «τόν ἄνθρωπον». Δέν ὑπάρχει «ἀφηρημένη ποιμαντική».
6. Ἡ λυσιτελής χρῆσις τῶν δυνατοτήτων τάς ὁποίας προσφέρει ὁ ἑκάστοτε πολιτισμός ἀποτελεῖ ἔνδειξιν δυναμισμοῦ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ συνολικῶς ἀμυντική στάσις ἀπέναντι εἰς τόν πολιτισμόν, ὡσάν νά ἐστρέφοντο ὅλαι αἱ ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς κατά τῆς Ἐκκλησίας, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀποστολήν της ἐν τῷ κόσμῳ. Εἶναι δέ βέβαιον, ὅτι ἡ ἐνασχόλησις μέ τόν πολιτισμόν δέν σημαίνει ταύτισιν ἐν παντί μέ αὐτόν. Διά τῆς ἐκκοσμικεύσεώς της ἡ Ἐκκλησία χάνει τόν κόσμον. Ὅμως, ὁ κόσμος ὡς πεδίον χριστιανικῆς μαρτυρίας, χάνεται ἐπίσης, ὅταν ἡ Ἐκκλησία κλεισθῇ εἰς τόν ἑαυτόν της, ὅταν ἀδιαφορῇ διά τόν κόσμον. Προφανέστατα, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν δύναται νά ἀνταποκριθῇ εἰς τό «ἀδιάλειπτον χρέος τοῦ ἐπανευαγγελισμοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ στίς σύγχρονες ἐκκοσμικευμένες κοινωνίες» (*Μήνυμα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου*, § 2), ἐάν δεν ἐξέλθῃ πρός τόν κόσμον διά νά συναντήσῃ τόν σύγχρονον ἄνθρωπον καί νά φθάσῃ ἡ φωνή της εἰς τά ὦτα καί τήν καρδίαν του.
7. Να ἐνθυμῆσθε πάντοτε τούς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι μέ Χριστῷ» (Φιλιπ. δ’, 13). Τίποτε δέν εἶναι ἰδικόν μας κατόρθωμα. Τά πάντα εἶναι δωρεά καί χάρις καί ἐπιτελοῦνται δι᾽ ὑμῶν ὑπό τοῦ Κυρίου ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ἡ συνεργασία, ἡ προθυμία, ὁ προσωπικός ἀγών μας εἶναι ἀπαραίτητα. Ὅπως λέγει ὁ ἐν Ἁγίοις Προκάτοχος τῆς ἡμῶν Μετριότητος εἰς τόν Θρόνον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «καθάπερ τό πῦρ δεῖται ξύλων, οὕτω καί ἡ χάρις τῆς προθυμίας τῆς ἡμετέρας ἵνα ἀεί ἀναζέῃ». Εἶναι μέγας τίτλος τιμῆς διά τούς κληρικούς νά λειτουργοῦν ὡς «Θεοῦ συνεργοί» (πρβλ. Α’ Κορ. γ’, 9), τοῦ θέλοντος «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α’ Τιμ. β’, 4).
8. Δέν κηρύσσομεν Θεόν κρυπτόμενον εἰς τήν ἀπόλυτον ὑπερβατικότητά του,

«ἀκίνητον» καί ἀπρόσωπον, ἀλλά Θεόν σεσαρκωμένον, Θεόν, «ὅν ἀγάπη κεκόμικεν εἰς τήν γῆν», Θεόν ὁ Ὁποῖος, ὅπως ἔχει λεχθῆ, «εὑρίσκεται πιό κοντά σέ ἐμᾶς ἀπό ὅσον ἐμεῖς οἱ ἴδιοι στόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ὁ Θεός κατεργάζεται τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου, ἡ δέ ἱερωσύνη ἀνήκει εἰς τό κέντρον τῆς ζωῆς της. Ὁ ἱερεύς διακονεῖ τό θεανδρικόν μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ὅλη παρουσία καί μαρτυρία του εἶναι συμβολή εἰς τήν εὐχαριστιακήν πραγμάτωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ λειτουργικῇ ζωῇ καί ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς ἀγάπης. Σύνολος ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας τρέφεται ἀπό τήν Θείαν Εὐχαριστίαν. Εἰς αὐτήν καί δι᾽ αὐτῆς ἀναδεικνύεται ὁ δοξολογικός καί ἐσχατολογικός προσανατολισμός της.

9. Ἡ Ἐκκλησία ἀπαντᾷ καί εἰς τάς συγχρόνους προκλήσεις διά τῆς βιώσεως καί ἀναπτύξεως τῆς εὐχαριστιακῆς καί ἐσχατολογικῆς ταυτότητός της. Ἡ κεντρική θέσις τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί ὁ ἐσχατολογικός προσανατολισμός τῆς ζωῆς της σώζουν τήν Ἐκκλησίαν ἀπό τήν ἀπολυτοποίησιν ἱστορικῶν, κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν μορφωμάτων. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ «νέος οἶνος», ὁ ὁποῖος ἀεί διαρρηγνύει τούς «παλαιούς ἀσκούς» (πρβλ. Ματθ. θ’, 17). Ἐδῶ εὑρίσκεται ὁ πυρήν τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι καί σήμερον ἔχουν παγκόσμιον ἐμβέλειαν. Αὐταί ἀποτελοῦν ἔκφρασιν τοῦ ἤθους τῆς ἀκαταλύτου ἑνότητος πίστεως εἰς τόν Θεόν καί ἀγάπης πρός τόν πλησίον, τόν συνάνθρωπον καί ἀδελφόν. Αὐτός ὁ συνδυασμός καθέτου καί ὁριζοντίου διαστάσεως τοῦ ἤθους εἶναι ἡ μεγάλη ἀλήθεια, τήν ὁποίαν ἐνεσάρκωσεν ἡ Ἐκκλησία καθ᾽ ὅλην τήν ἱστορικήν της πορείαν, ὑπείκουσα εἰς τούς λόγους τοῦ ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ τῆς πίστεως ἡμῶν.
10. Ἡ ζωή τῶν κληρικῶν πρέπει νά εἶναι ἔμπρακτος μαρτυρία ὅτι ἀνήκομεν εἰς τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος εἶναι «τό Α καί τό Ω, ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος, ἀρχή καί τέλος» (Ἀποκ. κβ’, 13). Ὀφείλομεν νά ὀνομάζωμεν, γεγονυῖα τῇ φωνῇ, τό «ὑπέρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. β’, 9) τοῦ Κυρίου, τό μόνον ὄνομα ὑπό τόν οὐρανόν, «ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. δ’, 12). Νά Τόν δοξάζωμεν ἐπειδή μᾶς ἀξιώνει νά διακονῶμεν τήν θεοτήρητον παράδοσιν πίστεως, ἀγάπης καί ἐλπίδος καί νά δίδωμεν τήν καλήν μαρτυρίαν περί τῆς ἐλθούσης πανσωστικῆς χάριτος καί τῆς ἐρχομένης οὐρανίου βασιλείας Αὐτοῦ.

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐπιθυμοῦμεν, περαίνοντες τόν λόγον, νά ἀπευθυνθῶμεν συντόμως πρός τούς μοναστάς, πού ζοῦν καί ἐκπροσωποῦν τήν ἀσκητικήν διάστασιν καί τήν ἐσχατολογικήν ὁρμήν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς διά τῆς ἀπροϋποθέτου προσφορᾶς

τοῦ ἑαυτοῦ των, τοῦ εἶναι καί τοῦ ἔχειν των, εἰς τόν Χριστόν. Ἀνήκετε εἰς τήν καρδίαν τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπενθυμίζετε πάντοτε εἰς τούς πιστούς, ὅτι «παράγει τό σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α’ Κορ. ζ’, 31). Προσφυῶς ἔχει γραφῆ ὅτι ὁ σύγχρονος κόσμος «ἔχει ἀνάγκη ἀπό τή βαθειά ἀνθρωπογνωσία τῶν μοναχῶν, τήν ταπεινοφροσύνη καί τήν ἀφιέρωσή τους στόν Θεό. Οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές ὑπενθυμίζουν στήν ἐποχήν μας, ἡ ὁποία ″προσδίδει μεγάλη σημασία σ᾽ ἐντελῶς ἀσήμαντα πράγματα″ (A. Schmemann), τό ″ἑνός ἐστι χρεία″ (Λουκ. ι’, 42)».

Ἱερώτατε ἀδελφέ ἅγιε Αὐστρίας,

Χαιρόμεθα διά τό γεγονός ὅτι προχωροῦν αἱ ἐργασίαι διά τήν πλήρη ἀποκατάστασιν τοῦ Κέντρου τῆς Ἐξαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Βουδαπέστην, τό ὁποῖον θά συμβάλῃ πολλαπλῶς εἰς τήν παρουσίαν καί τήν πνευματικήν καί πολιτισμικήν μαρτυρίαν τῆς Ἐξαρχίας μας ἐνταῦθα καί εἰς τήν προαγωγήν καί ἀνάδειξιν τῆς οἰκουμενικῆς ἀποστολῆς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Αὐτό τό κέντρον διαλόγου, πολιτισμοῦ καί πνευματικότητος θά ἐκπροσωπῇ καί θά ἐκφράζῃ μέ δυναμισμόν τό πνεῦμα τοῦ Φαναρίου. Εὐχαριστοῦμεν πάλιν καί πολλάκις τήν ἔντιμον Κυβέρνησιν τῆς Οὐγγαρίας διά τήν εὐγενῆ παραχώρησιν τοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος εἰς τό κέντρον τῆς πρωτευούσης. Πρός ὑμᾶς, ἅγιε Αὐστρίας καί πρός τόν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Ἀπαμείας κύριον Παΐσιον, ἐκφράζομεν τόν δίκαιον ἔπαινον τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί ἡμῶν προσωπικῶς διά τόν ἔνθεον ζῆλον καί τούς ἀγῶνας σας διά τήν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ὅλου ἐγχειρήματος, ἀλλά καί δι᾽ ὅλην τήν πιστήν καί εὔορκον διακονίαν σας.

Ἔρρωσθε, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ. Προσευχόμεθα δι᾽ ὑμᾶς καί τάς ἀγαπητάς οἰκογενείας σας καί ἐξαιτούμεθα καί τάς ὑμετέρας εὐχάς πρός Κύριον, ὅπως σκέπῃ καί κρατύνῃ τήν Ἁγίαν Αὐτοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν εἰς τό ἔργον διακονίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν!